

Ivette Nadal publica 'Tornar a mare'

Al quart disc de la vallesana hi col·laboren Manolo García, Joan Colomo i Caïm Riba

Ivette Nadal ha lluitat contra l'anorèxia i n'ha sortit guanyadora amb un bell disc naïf, *Tornar a mare* (RHRN, 2015). Avui surt a la venda i el 19 de febrer el presentarà a l'Auditori de Barcelona en el marc del Festival BarnaSants. A enderrock.cat l'hem entrevistat per conèixer els detalls de les cançons.

Ivette Nadal. Foto: Juan Miguel Morales

'Ara és l'hora' s'ha convertit en un lema polític col·lectiu, i tu obres el disc amb un 'ara és l'hora'

particular. La teva part personal és política?

Quan vaig compondre la cançó, que es titula "No saps el mal que em fas", era molt conscient que volia començar amb aquesta frase. Ara és l'hora de canviar políticament, però també de fer canvis de portes endins, en cada individu. Cadascú té les seves guerres, i en aquest cas 'ara és l'hora' de desvestir la bèstia, que és un trastorn de conducta alimentària.

I en aquesta cançó t'acompanya Manolo García.

La cançó juga amb el doble sentit: la batalla personal, i el moment actual social d'alliberar-se. Acompanyada de **Manolo García**, l'autora se sent més segura davant aquest deixar de banda la tristesa, la culpabilitat, el dolor, i desvestir la bèstia.

Al tema "Un plat de macarrons" cantes la carta del menú de greuges a una malaltia que t'ha

conduït a la fi d'un món?

Amb un plat de macarrons personalitzo l'anorèxia, perquè dins meu hi havia una dualitat de veus: la sana i la insana. Ho he volgut tractar des de la ironia, amb alegria. Sentia que escrivint aquesta cançó clavava una punyalada a la malaltia.

Com s'ha materialitzat la manera d'emprendre el vol que transmetes en la lletra?

L'anorèxia et talla les arrels i et deixa sense veu ni vot. Et sents sotmesa, i poder-te curar vol dir tornar-te avantguardista i inconformista com una manera d'emprendre el vol per deslligar-te de les cadenes. També hi ha una intenció moral, perquè emprenguin el vol les cançons del disc, compartint els ideals en solidaritat amb tots els que lluitem per guanyar aquesta batalla.

L'"Ànima meva" és una peça blues en clau de plany, on fa segones veus Roger Pistola...

En l'edició digital hi ha dues versions d'"Ànima meva", una d'acústica amb l'accent mediterrani de Roger Pistola, i una altra d'electrònica produïda per Caïm Riba, que a més de la producció també canta. Tant l'un com l'altre són del tipus de persones que et tornen l'ànima que has perdut, i per això la vaig gravar amb ells.

Quin és el petit poble de conte que apareix a "Quan ens farem grans"?

En aquesta cançó hi ha una barreja de pobles i de ciutats, de la Pera, Granollers i Mallorca, com si

fos una borratxera d'imatges viscudes amb diferents amors. Sóc una persona que estimo amb intensitat, que pateixo molt per amor, i la cançó vol evocar tots els records del meu passat perquè també m'ha fet ser com sóc ara. Parlo dels amors infantils de quan encara ens escrivíem cartes, i dels amors d'adults, que serien com els correus electrònics no esborrats.

"Si em sento sol i ple de pena" és com un himne del temps dels hippies... en un recorregut pels bars Glaciar i Marsella de Barcelona?

M'hi veig caminant amb el poeta Joan Vinuesa o amb el cantautor Eduard Canimas, com moltes vegades he fet. Són llocs que em van descobrir d'adolescent, on he viscut i compartit converses i sentiments molt bonics. En el procés d'escriure el disc, em sentia sola i plena de pena, però em deia: "Tranquil·la, pots recórrer a tot el que has viscut, tornar a somiar en personatges de conte, princeses i pirates".

La cançó "En aquest parany" comença trepitjant i caminant bosc endins. La tornada diu ?queda-t'hi tu, en aquest parany! Vols foragitar fantasmes?

Una vegada vaig imaginar una història que transcorria en un gran bosc. Semblava tot idíl·lic, de conte, però al bosc de seguida se li van veure les intencions i tot es va tornar de cartró pedra i amb un gran barranc. La cançó parla d'una època que vaig viure fa uns deu anys. Fins ara no he pogut posar-hi nom ni treure la ràbia, i ara puc expressar amb seguretat que no el vull per res, aquest parany!

"Una tela a quatre paisatges" és una cançó que plasma un retrat com una pintura. Buscaves aquest efecte?

La cançó és la suma de diversos quadres del pintor expressionista noruec Edvard Munch. M'interessa la seva obra sobre l'angoixa, i a la cançó descriu quatre teles fent de la música també un paisatge. Tinc una visió romàntica del temps, necessito anar més enllà de l'estat actual. És una visió oberta sobre la interpretació de l'art i la vida, tot depèn de qui ho mira i com, tot és possible i tot és descriptible.